

saafremt der fremkommer Begæring fra de interesserede Fiskeriforeninger om, at de ønske en saadan lokal Ophævelse af Laasningen.

Med disse faa Ord skal jeg ligesom de ærede Medlemmer, der have haft Ordet om denne Sag, udtale min Glæde over, at Forslaget er fremkommet, og mit Haab om, at det høje Ting vil gaa med til at vedtage det, saaledes at det kan blive til Lov i denne Samling.

Carl Hansen (Viborg Amts 1ste Valgkreds): Fremkomsten af det foreliggende Lovforslag er desværre et ubdrageligt Tegn paa, at Saltvandsfiskerilovforslaget er strandet for i Aar oppe i Landstinget. Jeg beklager det meget, fordi der jo er faa Omraader, paa hvilke vi i saa høj Grad trænge til en Reform. Imidlertid er det dog et Lypunkt, en glædelig Begivenhed, at der foreligger et Lovforslag som dette, der jo tager Sigte paa at forbedre lidt paa de uheldige Forhold deroppe i Limfjorden. Men naar der nu tages Sigte herpaa, forekommer det mig, at man med Rette maatte vende Blikket mod en Del andre af de Forhold, som ønskes ændrede deroppe, og som man fra alle Sider ere enige om at ønske ændrede. Jeg sigter herved til Ophævelsen af de laasede Vande i Skive og Hjarbæk Fjorde, som ogsaa allerede ere omtalte af foregaaende Talere. Det er blevet nævnt, at det er en utaalelig Indskrænkning i Fiskernes Ret, som vi nu have lidt under i mange Aar, og den sidste ærede Taler fremhævede, hvorledes man allerede for 18 Aar siden havde Opmærksomheden henvendt derpaa, men fik det Svar, at dette Spørgsmaal maatte vente, og det har ventet Aar efter Aar. I 18 Aar har dette Spørgsmaal ligget hen, og endnu har det ikke fundet sin Løsning. Man ved næsten ikke, hvad man mest skal beundre i denne Sag, enten Fiskernes Taalmodighed, Fiskerne, der i alle disse Aar have fundet sig i de Bestemmelser, der lige saa vel fra de praktiske Fiskeres som fra Teoretikernes Side nu erkendes for at være urimelige, eller den Sejghed, hvormed Lovgivningsmagten gennem Aarene har modsat sig Ophævelsen af disse Bestemmelser. Det er jo en daarlig Statsøkonomi, som giver sig Udtryk gennem Opretholdelsen af de laasede Vande, der kun kan hindre, at Fiskeriet deroppe udfolder sig paa en fornuftig og forsvarlig Maade, saaledes at det er i Stand til at give det størst mulige Udbytte til Erhvervets Udøvere.

Foruden denne Sag er der en anden Sag, som man ogsaa fra alle Sider maa erkende vil være nyttig og forsvarlig, og som ikke vil være til Skade for nogen. Jeg sigter hermed til Brislingefangsten oppe i Limfjorden, nærmest ved Fiskerlejet Sallingsund. I den nugældende Fiskerilov gives ikke Bestemmelser om Brislingevaad, om Vaad, tjenlige til Brislingefangsten, og den Fangst, som hidtil er sket, er sket med ganske særligt konstruerede Vaad, som ikke have Hjemmel i den gældende Fiskerilov. Det er imidlertid nu blevet forbudt, og hvad det betyder for et enkelt lille Fiskerleje, skal jeg oplyse om ved at nævne, at der fra dette enkelte Sted i Løbet af den sidste Sæson i 4—5 Maanedere er eksporteret for 50,000 Kr. Brislinger til Udlandet. For saa vidt der ikke enten administrativt eller ad Lovens Vej træffes en Bestemmelse, der muliggør Brislingefangsten til næste Vinter, vil det i Virkeligheden betyde, at man giver Afkald paa denne Indtægt, at man smider denne Sum af Penge, denne Strøm af Guld i Havet og lader den flyde bort. Det er ogsaa af den Slags Ting, som jeg synes, Lovgivningsmagten ikke kan forsvare, og som i alt Fald i det lange Løb er et aldeles uholdbart Standpunkt.

Naar der nu her i dette Lovforslag tages Bestemmelse om en enkelt Sag, om Indplantning af Fiskeyngel, forekommer det mig betimeligt, at man ogsaa samtidig tager de to af mig fremdragne Sager under Overvejelse — ved et Par enkelte Linier er man i Stand til at rette disse Forhold til Gavn for Fiskerne deroppe og til Skade for ingen. For saa vidt Forslaget her bliver henvist til et Udvalg, haaber jeg, at dette vil tage disse Ting under velvillig Overvejelse, saaledes at de Forhold, jeg her har nævnt, blive rettede, og at Fiskerne allerede næste Vinter kunne nyde godt af en saadan Ordning. For øvrigt vil jeg gerne bemærke med Hensyn til Brislingefiskeriet deroppe, at det staar for mig som ret tvivlsomt, om den nugældende Fiskerilovs Bestemmelser overhovedet forbyde Anvendelsen af Brislingevaad. Det er naturligt, at Loven ikke indeholder Bestemmelser derom, da denne Fangst ikke var kendt paa det Tidspunkt, da Fiskeriloven blev vedtagen, i 1888. Men naar der opstaar et saadant nyt Fiskeri, som man ikke har kendt paa det Tidspunkt, vil det maaske være naturligt, at Landbrugsministeren anordner visse Bestemmelser med Hensyn til de Vaad, der maa bruges ved denne Fangst, thi rent urimeligt forekom-